

РЕШЕНИЕ

№ 6032

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **6197** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на А. И. С. от [населено място], чрез адв. А. против Заповед № 45754/02.12.2010г. на началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 във връзка с чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона.

Основното възражение на жалбоподателя се свежда до това, че при издаване на последното наказателно постановление № 45754/30.06.3010г. е посочено, че са му отнети 28 контролни точки и че му остават още 11 контролни точки. В тази връзка твърди, че този текст го е подвел относно оставащите му контролни точки и след като органите на СДВР са сгрешили при отбелязването им е следвало да го уведомят за задължението му по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление. Поради това счита, няма вина за неизпълнение на това задължение. Релевират се и доводи за нарушения на чл. 57 от ЗАНН и чл. 34 от ЗАНН при издаването на наказателните постановления. Подробни съображения се развиват в устните състезания по делото и в представените писмени бележки на неговия процесуален представител.

Ответникът – началник отдел Пътна полиция при СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, поради

наличие на законовите предпоставки за налагане на принудителната мярка по чл. 171, т.4 от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Административен съд - София град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата от 16.06.2011г. е подадена от надлежна страна - адресат на атакувания индивидуален административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК, считано от датата на връчването му на 03.06.2011г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора и след проверка на обжалваната заповед съгласно правилата на чл. 168 от АПК, съдът намира, че е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, служебно известна на настоящия съдебен състав. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР, на основание чл. 11, ал.2 от ППЗМВР.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Доводите в жалбата за допуснати такива нарушения не се подкрепят от наличните по делото доказателства, поради което са неоснователни. Възражението за липса на уведомление от страна на контролните органи за отнемане на всички контролни точки, следва да бъде обсъдено във връзка с наличието на материалноправните предпоставки за издаване на оспорената заповед.

Съгласно чл. 171, т.4 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по [чл. 157, ал. 4](#) от същия закон, а именно да върне свидетелството си за управление, поради това, че са му отнети всички контролни точки и е загубило придобитата правоспособност. Следователно, законосъобразното прилагане на мярката по чл. 171, т.4 от ЗДвП изисква едновременното изпълнение на две условия: първо – да са отнети всички контролни точки на водача и второ – той да не е върнал доброволно свидетелството за управление. Съгласно чл. 157, ал.1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Първоначалният максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са определени в наредба, издадена на основание чл.157, ал.3 от ЗДвП. В конкретния случай, спрямо нарушенията, извършени от жалбоподателя и описани в наказателните постановления, послужили като фактическо основание за отнемане на контролни точки и налагане на мярката, е приложима НАРЕДБА № Из-1959/27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за

движение по пътищата, за които се отнемат /ДВ бр. 4 от 15.01.2008г., в сила от 15.02.2008г./

Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № Из-1959/27.12.2007г., първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. По силата на чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-1959/27.12.2007г. отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

При така действащата правна уредба съдебния контрол за спазване на материалния закон при налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.4 от ЗДвП изисква проверка на условията за влизане в сила на наказателните постановления, съответствието на посочения брой отнети контролни точки на предвидените от приложимата по време наредба и достигнат ли е максималният размер на определените на водача контролни точки съгласно наредбите по чл. 157, ал. 3 от ЗДвП с оглед възникване на задължението му по чл. 157, ал. 4 от същия закон за връщане на свидетелството за управление.

От приложените по преписката писмени доказателства се установява, че по отношение на А. И. С. са издадени общо пет наказателни постановления, както следва:

1. Наказателно постановление № 117625/16.10.2009г., с което са му наложени две наказания „глоба” в размер на 10 лева на основание чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП и в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП. Постановлението е връчено на жалбоподателя лично, срещу подпис на 05.11.2009г. На основание чл. 59, ал.3 от ЗАНН и чл. 189, ал. 5 от ЗДвП постановлението не подлежи на обжалване, поради което е влязло в сила на основание чл. 64, б. „а” от ЗАНН. С влизането му в сила на основание чл. 4, ал.1, т.22 във връзка с чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-1959/27.12.2007г. на А. С. са отнети 6 контролни точки.

2. Наказателно постановление № 119193/21.10.2009г., с което са му наложени наказания две административни наказания „глоба” в размер на 10 лева на основание чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП и в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП. И това постановление е връчено на жалбоподателя лично, срещу подпис на 05.11.2009г., не подлежи на обжалване, поради което е влязло в сила на основание чл. 64, б. „а” от ЗАНН. Поради това и на основание чл. 4, ал.1, т.22 във връзка с чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-1959/27.12.2007г. на А. С. са отнети нови 6 контролни точки.

3. Наказателно постановление № 23425 от 16.04.2010г., с което са наложени две административни наказания глоба, всяко от които в размер на 50 лева съответно на основание чл. 183, ал.4, т.1 от ЗДвП и чл. 183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП. Постановлението е връчено на 28.04.2010г. лично, срещу подпис на жалбоподателя, не подлежи на обжалване на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и с влизането му в сила съгласно чл. 64, б. „а” от ЗАНН, на основание чл. 4, ал.1, т.19 и т. 23 от Наредба № Из-1969/27.12.2007г. в сила от 15.02.2008г. са отнети общо 16 контролни точки.

4. Наказателно постановление № 45753/30.06.2010г., с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лева на основание чл. 183, ал.4, т.3 от ЗДвП и с влизането му в сила се отнемат 8 контролни точки. Постановлението е връчено лично на С. на 22.11.2010г. и е влязло в сила на основание чл. 64, б. „а” от ЗАНН поради това, че не подлежи на обжалване съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. С влизането му в сила на основание чл. 4, ал.1, т.21 от Наредба № Из-1969/27.12.2007г. в сила от 15.02.2008г. са отнети 8 контролни точки.

5. На същата дата спрямо жалбоподателя е издадено и Наказателно постановление №

45754/30.06.2010г., с което му е наложена глоба в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал. 4, т.3 от ЗДвП, която не подлежи на обжалване съгласно чл. 189, ал.5 от ЗДвП. Това постановление е връчено на жалбоподателя на 22.11.2010г. и е влязло в сила на основание чл. 64, „а” от ЗАНН. В следствие на това на С. са отнети още 8 контролни точки на основание чл. 4, ал.1, т.21 от Наредба № Из-1969/27.12.2007г. в сила от 15.02.2008г.

При така установените факти, съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т.4 във връзка с чл. 157, ал. 4 от ЗДвП за прилагане на отнемане свидетелството за управление МПС на А. С.. Всички наказателни постановления са надлежно връчени на жалбоподателя и са влезли в сила на основание чл. 64, б. „а” от ЗАНН. С влизането им в сила посочените в наказателните постановления контролни точки се отнемат. Общият брой на отнетите към момента на издаване на оспорената заповед /02.12.2010г./ е 44 и надвишава предвидения в чл.2, ал.1 от Наредба № Из-1969/27.12.2007г. максимален брой 39 контролни точки предоставени на водача. Посочените в НП контролни точки съответстват на предвидените в наредбата контролни точки за посочените нарушения на правилата за движение.

С отнемането на максималния брой контролни точки, жалбоподателят е загубил правоспособността си по ЗДвП и на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП има задължението да върне издаденото му свидетелство за управление. Това задължение възниква по силата на закона с настъпване на юридическия факт, обуславящ загубването на правоспособност за управление на МПС. В тази връзка възражението в жалбата, че в процесния случай органите на СДВР е следвало да уведомят водача, че е превишил максималния брой контролни точки, предвид неточното отбелязване на оставащите му контролни точки, е неоснователно.

Действително в НП № 45754 от 30.06.2010г. е отбелязано, че се отнемат 8 контролни точки и същевременно, че на жалбоподателя му остават още 11 контролни точки. Последното не отговаря на действителното положение, тъй като именно с тези 8 контролни точки, С. превишава максималния брой от 39 контролни точки, определени съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № Из-1969/27.12.2007г. Но задължението за връщане на издаденото свидетелство за управление на МПС е последица от загуба на правоспособност на водач на МПС. Последната настъпва с факта на отнемане на всички контролни точки на водача с влезли в сила наказателни постановления. Уведомяването му за отнемане на всички контролни точки и за наличие на задължение за връщане на издаденото свидетелство не е елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 4 във връзка с чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. С оглед на това липсата на такова уведомяване в процесния случай, независимо от допуснатата неточност в цитираното наказателно постановление, не обосновава отмяната ѝ само на това основание.

Останалите възражения в жалбата и в приложените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя касаят законосъобразното налагане на административни наказания с процесните наказателни постановления. Предвид влизането им в сила на основание чл. 64, б. „а” от ЗАНН, спазването на чл. 34, чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при издаването им не подлежи на обсъждане в настоящото производство, в което предмет на съдебен контрол е индивидуалният административен акт за налагане на ПАМ по чл. 171, т.4 от ЗДвП.

За пълнота на изложеното, следва да се посочи, че твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че към момента на издаване на първите две

наказателни постановления за шофиране без СУМПС, жалбоподателят е притежавал канадска шофьорска книжка не намират опора в наличните по делото доказателства.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за законосъобразност на оспорената заповед съобразно критериите по чл. 146 от АПК, поради което жалбата на А. С. следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати сумата от 150 лева на основание чл. 143, ал.4 от АПК във връзка с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. С. от [населено място] против Заповед № 45754/02.12.2010 на началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР.

ОСЪЖДА А. И. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: